

ligskommissionen forbi, under § 2 Litr. a. nævner „paatrængende Sager“, er det allerede i Bemærkningerne til Forslaget erkjendt, at dette Begreb ikke lader sig skarpt bestemme og begrænde ved almindelige Regler, men at det maa være afhængigt af de konkrete Omstændigheder i det enkelte Tilfælde, og forsaavidt altsaa bero paa et rent Skjøn, om en Sag kan siges at være paatrængende eller ikke, og Udvalget kan ikke Andet end tillægge disse Indvendinger en betydelig Vægt. Det er vel saa, at Bestemmelsen, der er tagen af Loven af 19de Februvr 1861 om Søs og Handelsretten, ikke synes ved denne Ret at have medført nogen Ulempe, men Et er, at en fast, for Parterne veiledende, Praxis i den Retning kan danne sig ved en enkelt Ret, et Andet, at ville gennemføre en saadan Bestemmelse ved samtlige Domstole i Landet. Dels overlades derved for Meget til den enkelte Dommers personlige Anskuelse, dels vil Ungsteligbed hos Underdommerne for, at den overordnede Instants skal misbillige Underrettens Formening om, at en Sag har været paatrængende, lede til en hyppig Amvendelse af Forslagets § 8, hvilket vil være til Besvær for Parterne samt foranledige en væsentlig Forhaling af Sagerne; og endvidere maa det bemærkes, at de fleste af de Sager, som med nogenlunde Sikkerhed kunne betegnes som paatrængende, ville være Gjesterets- eller Søs og Handelsfager, men disse Sager ere allerede nu undtagne fra Forligskommissionernes Omraade. Til foranstaaende Betragtninger maa derhos føies, at, naar Lovforslagets § 3, hvad Udvalget venter, bibeholdes, vil der Intet vindes i Henseende til Sagernes hurtigere Afgjørelse ved at tillade, at paatrængende Sager maa gaa Forligskommissionen forbi. Ifølge § 3 skal nemlig Stævning til Retten kunne udtages, forinden Forligsmæglingen har fundet Sted; Forkyndelse af Stævning og Indtaldelse til Forligskommissionen kan altsaa finde Sted samtidigt, og da Indstævningen til Retten skal foregaa med mindst 8 Dages Varjel, hvorimod Varsetil til Forligskommissionen er langt kortere, vil der derfor saagodt som altid i disse 8 Dage være tilstrækkelig Tid til at tilendebringe Forligsmæglingen. Udvalget foreslaar derfor, at § 2 Litr. a. udgaa (Endringsforslag Nr. 1.).

I samme Paragraf er det endvidere under Litr. c. foreslaaet, at Sager, som kunne forfølges efter Reglerne i Forordningen af 25de Januar 1828, skulle kunne undtages fra Forligsmægling. Denne Forordning handler om rene og klare Gjældsager, og det skal erkjendes, at det i saadanne Sager sædvanligvis vil være af Bigtighed for Sagsøgeren at faae en hurtig Afgjørelse, men paa den anden Side maa det erindres, at det i denne Art af Sager hovedsagelig kun dreier sig om, hvorvidt Sagsøgeren vil indrømme sin Skyldner en vis Hensand med Betalingen, Noget Sagsøgeren i Reglen vil være tilbøjelig til og

kunne staa sig ved, fordi en Retssag kan medtage en ubestemmelig Tid, hvorimod han gjennem et Forlig faar en til et bestemt Tidspunkt erigibel Fordring, og disse Sager synes derfor særlig at egne sig til Afgjørelse ved Forlig. Kommer dertil den nysnævnte Betragtning, hentet fra Lovforslagets § 3, hvorefter Intet vil tabes i Hurtighed, ved at Sagen passerer Forligskommissionen, finder Udvalget Anledning til at foreslaa, at ogsaa Litr. c. udgaa (Endringsforslag Nr. 2.).

Til § 3.

Naar det i denne Paragraf hedder, at hvis Forligsmæglingen ikke er sluttet til den Tid, Stævningen falder irette, giver Retten efter Sagsøgerens Begjæring den fornødne Udsættelse med Sagens Inkamination, forekommer det Udvalget, at dette ikke ganske stemmer med den gjældende Procesmaade, hvorefter Inkaminationen netop bestaar i Stævningens Trettelæggelse, og der kan ikke være Tale om en af Retten bevilget Udsættelse af en Sag, forinden denne er inkamineret. Udsættelse skjønnes altsaa ikke at kunne gives med Sagens Inkamination, men kun med Sagens Deduktion, og naar den første Betegnelse alligevel er brugt i Paragrafen, formoder Udvalget, at det er sket for dermed at udtrykke den Lante, at, saafremt Sagen skulde blive forligt for Forligskommissionen, bør der ikke være Spørgsmaal om Erlægelse af Inkaminationsgebyr. Dette er i hvert Fald Udvalgets Anskuelse, og man har derfor foreslaaet en forandret Udsættelse af Paragrafens Slutning (Endringsforslag Nr. 3.).

Til § 4.

Denne Paragraf indeholder en heldig Forandring i det Bestaaende, og megen unyttig Formalitetsprocedure med deraf flydende Formalitetsdomme vil fjernes ved Paragrafens Bestemmelse om, at Uoverensstemmelser mellem Forligsklagen og Stævningen, Paastanden og Proceduren ikke ved Bestemmelsen af Forligsmæglingens Behørlighed kommer i Betragtning, naar der har været prøvet Forlig mellem Parterne. Men naar det derefter, som Undtagelse, tilføies, at det Anførte dog ikke skal gjælde, naar der er „særlig Grund til at antage, at den stedfundne Forligsmægling udelukkende har været indskrænket til det i Forligsklagen Indeholdte“, tror Udvalget det kunde være ønskeligt at udtrykke dette paa en noget anden Maade. Formodningen maa jo nemlig i Reglen være for det, der i og for sig er det Naturlige, nemlig at Forligsmæglerne have holdt sig til Klagen og kun have mæglet Forlig om det, der staa i denne, og i hvert Fald ligger det nær at forudsætte, at, saa saare der under Proceduren bliver Spørgsmaal om noget Punkt, som ikke udtrykkeligen nævnes i Forligsklagen, vil Indstævnte benytte de citerede Udtryk til at fremsætte den Paastand, at et saadant Punkt ikke har været